

Af Karsten Jensen

Martinus om døden og dødsprocessen

En af de største udfordringer for det moderne menneske er den udbredte dødsfrygt. Ifølge Martinus' analyser af døden og dødsprocessen har vi imidlertid intet at frygte. Døden er ikke en afslutning på livet, men er del af et evigt kredsløb, analogt med alle de andre kredsløb, naturen består af.

Fødsel og død – to sider af samme sag

Martinus sammenligner flere steder døden med en fødsel – med en port til et andet tilværelsesplan: “Der eksisterer ingen død, uden at den samtidigt udgør en fødsel, og ingen fødsel uden at den samtidigt udgør en død. Fødsel og død er skabte realiteter, udgør forvandlingsprocesser, ved hjælp af hvilke det levende væsen enten iklæder sig materie eller frigør sig for den.” (Kosmos 2005/8: *Hvad betyder døden?*)

Døden er den illusion, der opstår, når vi identificerer os med vores fysiske krop eller med noget forgængeligt i det hele taget. Nøglen til at bryde denne illusion er dybere indsigt i hvem, vi er: “At det fysiske legeme således går under, enten ved lædering eller slitage, betyder altså ikke, at “Jeg’et” går under. Det kan blot ikke mere manifestere sig i fysisk materie. Det er derfor, at de overlevende kommer ud for den opfattelse, at det pågældende væsen eller “Jeg”, som manifesterede sig igennem organismen, er død, hvilket her vil sige: er totalt ophørt med at eksistere. Og det er denne opfattelse af eller tro ... der skaber de overlevendes frygt og rædsel for døden, ligesom den også skaber sorg hos den “dødes” overlevende venner, idet de ikke mere kan opleve ham eller hende på det fysiske plan. Men denne opfattelse af “døden” er således i allerhøjeste grad en illusion.” (Martinus: *Verdensfredens skabelse*, kap. 9)

Hvis vi skal overvinde vores dødsfrygt, er det altså altafgørende, at vi i stigende grad bliver bevidst om evighedsaspektet i vores væsen – at vi er væsener med et u dødeligt “jeg”, som Martinus udtrykker det – og det første skridt er, at vi slipper vores identifikation med vores fysiske og forgængelige krop.

Rejsen ind i den åndelige verden

“Det, vi kalder døden, kan blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden.” (Martinus: *Gennem dødens port – søvnen og døden*)

Det, vi betegner som dødsprocessen, er i Martinus’ optik blot frigørelsen fra det fysiske legeme, der bygger bro mellem den fysiske verden og bevidstheden. Som han beskriver det, foregår denne befrielse

“Vi ved alle, at vi er født til denne verden, og at vi engang skal dø. I almindelighed er det ikke noget, man går og tænker over, men af og til dukker tanken op, ikke mindst når man oplever andres død, specielt når det drejer sig om mennesker, man har holdt af og vil savne i den daglige tilværelse. Oftest er det med angst og sorg, mennesker da tænker på døden. Tanken om udslettelse og måske også tanken om eventuelt at skulle stå til regnskab for handlinger i ens liv, man for længst har fortrudt, medvirker til at gøre tanken om døden mørk og trist og ubehagelig.”

- Martinus: *Gennem dødens port – søvnen og døden*.

Identificerer vi os med det fysiske legeme, er dette legemes undergang ensbetydende med vores bevidstheds eller sjæls undergang. Det er denne forestilling, der er årsagen til den udbredte dødsfrygt, der er så karakteristisk for moderne mennesker. “Vi skal alle dø” eller ligefrem: “Vi lever kun én gang” – hører man ofte i samtaler om livet. Her er underforstået, at når kroppen dør, dør vi med den.

Men er det sandt? Ikke hvis man spørger Martinus. Ud fra det perspektiv han tilbyder, er døden en illusion. Den er en tænkt modsætning til livet, for kun livet eksisterer, fortæller han.

“Det, vi kalder døden, kan blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden.”

delvist automatisk under dødsprocessen. Men da der er tale om en overgang, der til en vis grad kræver den afdødes medvirken, er den ikke nødvendigvis uproblematisk. Specielt gælder det, at de forestillinger og evt. mørke sindstilstande, vi har med os fra vores tilværelse i den fysiske verden, i høj grad præger vores første oplevelser i den åndelige verden.

Martinus beskriver den åndelige tilværelse som en tilværelse, hvor bevægelser foregår i tilstand snarere end afstand. I denne verden er alle afstande således fjernet, og vi er på en måde alle i “samme rum”. Den åndelige verden er en bevidsthedsverden eller en verden af bølgelængder, siger Martinus, og oplevelser her er derfor i højere grad end i den fysiske verden bestemt af vores egen indstilling, dvs. af den “frekvens” vi “stiller ind på”. Det er samme princip, som når vi med en tv-fjernbetjening kan stille ind på forskellige frekvenser og dermed forskellige udsendelser.

Dette forhold ligger til grund for de vanskeligheder efter døden, Martinus betegner med det traditionelle religiøse begreb “skærsilden”. Skærsilden er den forvirring, der nødvendigvis følger, hvis den afdøde ikke er tilstrækkeligt forberedt på tilstanden efter frigørelsen fra det fysiske legeme. Det så meget mere, fordi alt, hvad vedkommende tænker, straks bliver til virkelighed. Nogle kan fx ikke forestille sig, at de er døde, og vil derfor rette interessen mod jordbundne aktiviteter, men bliver forvirret over, at genstande og begivenheder ikke er underkastet samme love, som de kender. Andre oplever frygt, som blot forstærkes, fordi det, de frygter, materialiserer sig for dem jo stærkere og jo mere, de tænker på det. I skærsilden kan man opleve alle mulige tilstande fra en mild grad af forvirring til de stærkest tænkelige former for rædsel.

Skytsengle

Heldigvis er vi ikke alene i den åndelige verden. Her finder vi alle de væsener, der ikke er i fysisk inkarnation, enten fordi de holder pause fra den fysiske tilværelse, eller fordi de hører hjemme i rent åndelige riger. Endelig findes væsener fra det færdige menneskerige, der ifølge Martinus bevæger sig frit mellem den fysiske og åndelige verden, og som er stærkt optaget af at hjælpe de ufærdige mennesker, der endnu ikke er indviet i den åndelige verdens eksistens. Det gælder ikke mindst under

dødsprocessen, hvor de sammen med humant orienterede diskarnerede "jordmennesker" optræder som skytsengle i forbindelse med skærsilden.

I bogen *Vejen til paradys* skriver Martinus udførligt om de tilstande, der karakteriserer livet efter døden, og i kap. 49 skriver han om skytsenglenes funktion: "For de betrængte væsener i skærsilden er det heldigvis således, at jo større mørke eller lidelse, jo hurtigere bringes disse væseners indbyggede automatiske bønorganer i funktion, og de råber om hjælp. Og igennem dette råb eller denne mentale indstilling kommer de på bølgelængde med skytsenglene, som da træder hjælpende til og bringer dem ud af de mørke tanker." Og så ser disse væsener, at det var deres egne mørke tanker, de vandrede i. Mørket eksisterede kun i deres eget sind. Skytsenglenes funktion er her nærmest at ligne ved forældres i forhold til deres børn, fx når forældrene bortsugger børnenes frygtssomme eller mørke tanker, inden de skal sove.

Rejsen gennem den åndelige verden

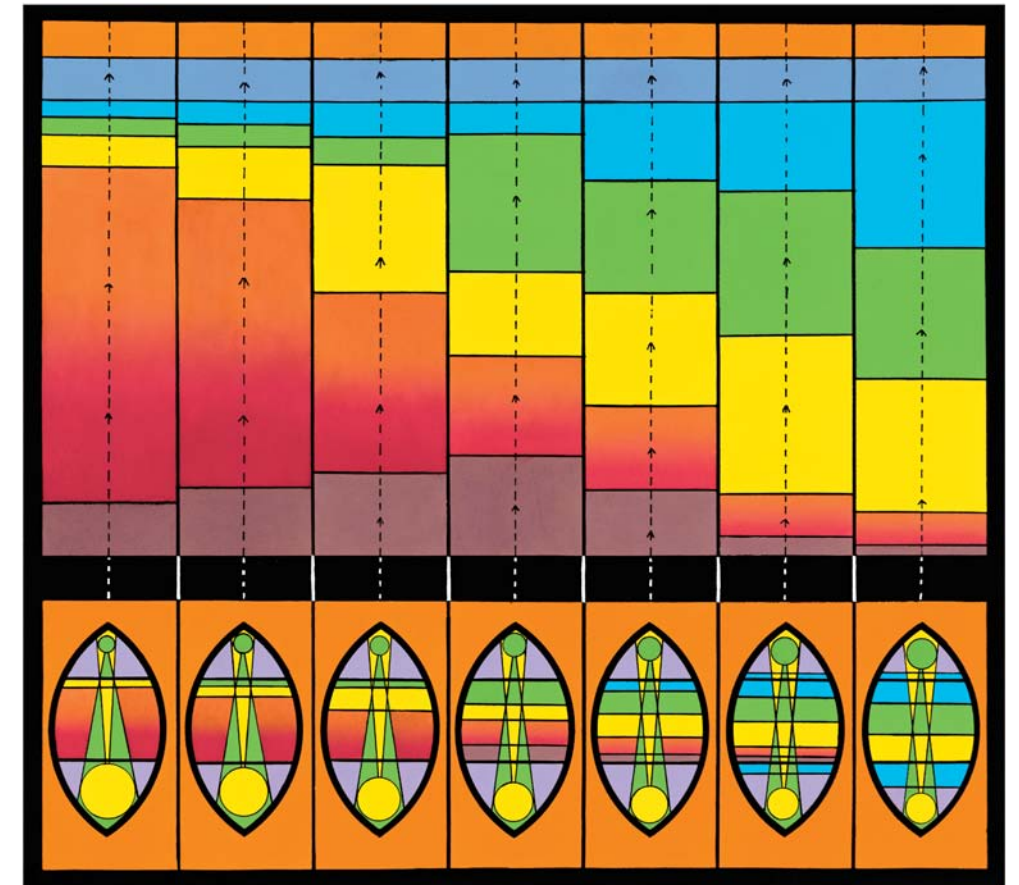
Men hvad laver og oplever man så i den åndelige verden? Ja, ifølge Martinus kommer det som i andre af livets forhold an på ens interesser og evner. På det punkt adskiller den åndelige verden sig ikke fra den fysiske. Den største forskel er, at i den åndelige verden er afstanden fra ønske til ønskeopfyldelse umådelig kort, mens samme afstand i den fysiske verden kan være så stor, at den i praksis er uoverkommelig. Af samme grund kan det levende væsen heller ikke udvikle sig væsentligt i den åndelige verden, fordi vi først og fremmest udvikler os ved at overvinde modstand, og den modstand finder vi kun i den fysiske verden.

Den åndelige tilstand er derfor en slags ferie, hvor vi uden at møde modstand kan "leve vores hobby eller drømme", så længe vi har glæde ved det og endnu ikke længes efter de udfordringer, der kendetegner den fysiske virkelighed, og som er nødvendige for vores endnu manglende udvikling. En samler i et jægersamfund vil således opleve al den føde, hun kan drømme om. En landmand i et landbrugssamfund vil se markerne blomstre og husdyrene trives på de mest frodige jorde, han kan tænke sig til. En haveinteresseret vil opleve sande farveorgier

af blomstersammensætninger, en kunstner de mest geniale kunstneriske frembringelser osv.

I *Vejen til paradys* giver Martinus eksempler på, hvordan livet i den åndelige verden kan forme sig alt efter evner og interesser, og i den forbindelse nævner han bl.a. humorister: "Ligeledes finder vi også her på det åndelige plan hjemstedet for al genial humor. Her bliver humoren jo ikke skrevet eller tegnet i billeder på papir eller lærred. Den fremtræder ligesom ... dens ophav tænker sig den. Morsomme figurer af mennesker, dyr og ting træder her frem som levende skikkelser, og humorkomedierne bliver til virkelige, plastiske eller stereoskopiske oplevelser i farve, lyd og bevægelse alt efter den besjæling af liv, som deres ophav med tanke, begavelse, ønske og vilje er i stand til at give dem."

På samme måde har alle andre interessesfærer deres særlige zone, hvor kun fantasien sætter grænser. Alt sammen så længe vi glædes ved det, og indtil vi begynder at opleve en længsel efter kontrasten til vores friktionsfri ferie på det åndelige plan. Herefter trækker vi os langsomt ind i erindringernes verden, hvor vi ikke blot genkalder os vores seneste lange ophold i den åndelige verden, men også de sidste 2-3 liv i fysisk inkarnation. I denne tilstand vækkes en længsel efter at fortsætte vores udviklingsrejse i en fysisk tilværelse, når den rette kontakt med et potentielt forældrepar på det fysiske plan opstår. ●

Symbol nr. 96

Gennem døden 3. Poludviklinger og de åndelige planer

© Martinus Institut 1981

Vores oplevelse i den åndelige verden er bestemt af vores interesser og åndelige evner, fortæller Martinus. De ovale figurer nederst symboliserer mennesker på forskellige udviklingstrin fra dyremenneske (længst til venstre) til kosmisk bevidst væsen (længst til højre). Over det tværgående sorte felt illustreres de oplevelsesmuligheder, de forskellige væsener har på deres rejse gennem den åndelige verden, inden de atter inkarnerer i en fysisk krop. Et dyremenneske har en begrænset evne til at opleve tilstandene i de åndelige riger, mens et højt udviklet kulturmenneske fx kan opleve kærlighed og humanitet (gul farve), teknisk og kunstnerisk opfindsomhed (grøn farve) samt dagsbevidste glimt af den guddommelige verden (blå farve).

For Martinus' egen symbolforklaring se bogen *Det Evige Verdensbillede 6* eller martinus.dk